Cam Yapraklar Ormanı
Yavuz DEMİRKIRAN

Cam Yapraklar Ormanı

Yavuz DEMİRKIRAN

Yuvarlanan tepelerin çok ötesinde, gökyüzünün yumuşak ve altın rengine döndüğü yerde, hiçbir yere benzemeyen bir orman vardır. Her ağacın her yaprağı güzel renkli camdan yapılmıştır. Kırmızı, mavi, yeşil ve sarı yapraklar güneş ışığında parıldar. Rüzgâr estiğinde cam yapraklar, minik çanlar ve fısıldayan flütler gibi hafif bir müzik yapar.

Sıcak açık kahverengi tenli ve parlak ela yeşili gözlü, meraklı dokuz yaşındaki Finn o ormanı her şeyden çok severdi. Dağınık kestane rengi saçları, burnunun üzerinde çilleri ve çabuk bir gülümsemesi vardı. Hardal sarısı bir kazak giyer ve defterleri için küçük bir deri çanta taşırdı. Her gün cam yaprakların şarkı söylemesini dinlemek için tepelerin ötesine yürürdü.

Rüzgârlı bir sabah Finn yosunlu bir taşın üzerine oturmuş, defterine yazıyordu. Cam yapraklar başının üzerinde hafifçe çınlıyordu. Kocaman yuvarlak gözlü ve aşırı tüylü kulaklı küçük gri bir yaratık bir çalıdan dışarı baktı. Bu, beyaz göğüslü ve tek mavi cam boncuklu sarmaşık tasması olan utangaç bir orman yaratığı olan Pip'ti. Pip Finn'in omzuna tırmandı ve mutlulukla cıvıldadı.

Daha derine yürüdüklerinde Finn, sarkan söğüt telleri gibi uzun gümüşi yeşil saçlı, ağaç kabuğu kahverengisi tenli uzun bir koruyucu olan Yaşlı Söğüt ile karşılaştı. Yaşlı Söğüt dokunmuş yosun ve soluk ağaç kabuğundan cübbeler ve minik berrak cam yapraklardan bir taç giyiyordu. 'Hoş geldin, genç kâşif,' dedi Yaşlı Söğüt, kehribar gözleri sakin. 'Bu cam yapraklar kırılgandır. Onlara özenle davranılmalı.'

Yaşlı Söğüt, orman koruyucularının cam ağaçları gözettiğini anlattı. 'Her yaprak narin,' dedi Yaşlı Söğüt, uzun ahşap asasını yavaşça yere vurarak. 'Ziyaretçiler geldiğinde dalları kırmamalı ya da hatıra almamalı. Müzik ancak yapraklar bütün olduğunda yaşar.' Finn başını salladı ve ormanı korumaya yardım etmeye söz verdi.

Güzel cam ormanın haberi yayıldı ve daha çok ziyaretçi geldi. Bazıları dikkatliydi, ama diğerleri değildi. Koyu kahverengi tenli ve kalın örgülü siyah saçlı Mara adında uzun bir kadın, eve götürmek için bir dal kırdı. 'Sadece küçük bir hatıra,' dedi neşeyle. Ama dal paramparça oldu ve etraflarındaki müzik durdu. Mara üzgün göründü ama ne yapacağını bilemedi.

Daha çok dikkatsiz ziyaretçi dalları kırdı ve kısa süre sonra orman sessizliğe gömüldü. Cam yapraklar artık şarkı söylemiyordu; hareketsiz ve donuk asılı kalıyorlardı. Finn'in içi sızladı. 'Bunu düzeltmeliyiz,' dedi Pip'e. Pip'in kocaman gözleri endişeliydi. Yaşlı Söğüt üzgün görünerek ortaya çıktı. 'Orman acı çekiyor,' dedi Yaşlı Söğüt. 'Ziyaretçilere güzelliğin tadını zarar vermeden nasıl çıkaracaklarını öğretmeliyiz.'

Finn'in bir fikri vardı. 'Ormanda güvenli patikalar yapalım,' dedi. 'Böylece ziyaretçiler yapraklara dokunmadan yürüyüp onları hayranlıkla izleyebilir.' Yaşlı Söğüt gülümsedi. 'Bilgece bir plan, genç kâşif.' Birlikte patikaları işaretlemek için pürüzsüz taşlar ve hoş kokulu ahşap topladılar. Pip, kuyruğu mutlulukla kıvrılarak ziyaretçileri yeni güzergâhlar boyunca yönlendirerek yardım etti.

Finn ve Yaşlı Söğüt bütün gün çalışarak cam ağaçların arasında kıvrılan patikalar döşediler. Yumuşak ağaç kabuğundan yapılmış tabelalar koydular: 'Lütfen gözlerinizle bakın, ellerinizle değil.' Pip, ziyaretçilere hatırlatıcı olarak vermek üzere cebi mavi cam boncuklarla dolu küçük bir yelek giydi. Akşama doğru patikalar hazırdı ve Finn umut doluydu.

Ertesi sabah ziyaretçiler geldi ve yeni patikaları izledi. Mara, yürüme asası elinde geri döndü. 'O dalı kırdığım için üzgünüm,' dedi. 'Yardım edebilir miyim?' Finn ona mavi bir cam boncuk verdi ve yaprakların nasıl kırılgan olduğunu anlattı. Mara başını salladı ve başkalarına patikada kalmalarını ve yaprakları uzaktan izlemelerini söylemeye başladı.

Yavaş yavaş orman iyileşmeye başladı. Kırılan yerler koruyucular tarafından onarıldı ve küçük, narin yeni cam yapraklar büyüdü. Finn, Yaşlı Söğüt'ün yeni bir yaprağa usulca dokunuşunu ve yaprağın parıldayışını izledi. 'Müzik geri dönecek,' dedi Yaşlı Söğüt, 'orman yeniden kendini güvende hissettiğinde.' Pip, sanki ağaçları yüreklendirir gibi usulca cıvıldadı.

Sonra bir sabah ormanda hafif bir esinti esti. Cam yapraklar titredi ve şarkı söylemeye başladı. Hafif müzik büyüdü, havayı çınlayan çanlar ve fısıldayan flütlerle doldurdu. Finn sevinçle güldü. Mara gülümsedi ve 'Bir daha asla dal kırmayacağım. Bu, zarar vermek için fazla güzel,' dedi. Orman yeniden müzikle canlandı.

Yaşlı Söğüt elini Finn'in omzuna koydu. 'Harika bir şey yaptın,' dedi. 'Ziyaretçilere doğanın kırılgan güzelliğine saygı duymayı öğrettin.' Finn'in yüzü parladı. Kırılgan şeylerin özen ve saygıyı hak ettiğini biliyordu. Pip boynuna kıvrıldı ve mırıldandı. Orman koruyucuları teşekkürle başlarını eğdi ve cam yapraklar şarkı söylemeye devam etti.

O günden sonra Finn ormanı sık sık ziyaret etti, her zaman güvenli patikalarda yürüdü ve başkalarına da aynısını yapmalarını hatırlattı. Mara bir orman dostu oldu ve ziyaretçilere cam yaprakları anlattı. Hafif müzik hiç durmadı ve orman mutlu kaldı. Finn defterine yazdı: 'Kırılgan şeyler korunmayı ve saygıyı hak eder.'

Cam yapraklar ormanı bir harikalar ve öğrenme yeri oldu. Ziyaretçiler uzaklardan geldi; hatıra almak için değil, müziği dinlemek ve güzelliğin tadını çıkarmak için. Finn ve Pip öncülük etti ve Yaşlı Söğüt her şeyi gözetti. Cam yapraklar güneş ışığında parıldayarak herkesin duyabileceği hafif şarkılarını söyledi.

Ve böylece, tepelerin çok ötesinde, büyülü orman bir hazine olarak kalır. Cam yaprakları rüzgârda hafifçe çınlar ve koruyucuları nöbet tutar. Genç kâşif Finn, en küçük özen davranışının bile dünyaya müziği geri getirebileceğini öğrendi. Orman mutlu kalır, çünkü kırılgan şeyler özen ve saygıyı hak eder.